

faaet et Slagtilfælde i hendes Arme, og faa Dage efter var han afgaaet ved Døden.

Det var alligevel ikke disse tunge Minder, der fik hende til at sidde der med sit Hækletøj i Skødet og stirre saa fortabt ud paa Græsplænen Solpletter. Det var Uroen og Bekymringen for hendes Broder Emanuel, der idag — som saa ofte før — fik hende til at glemme egne Sorger.

Forholdet imellem de to i saa mange Aar adskilte Søskende var i den senere Tid paa en vis Maade bleven meget inderligt. Under de stærke, sjælelige Rystelser, som de gentagne Berøringer med Døden havde fremkaldt hos Fru Betty, havde hun hos Emanuel fundet den religiøse Støtte og Trøst, som hverken Faderen eller hendes yngre Broder, den livslystne Garderofficer, var istand til at yde hende. Han var lidt efter lidt bleven hendes Skriftefader, og hun havde klynget sig til ham i fuld Oprigtighed og Tillid. Derimod var Forstaaelsen imellem dem paa alle andre Punkter vedblivende kun halv. De glade Forventninger, hvormed hun i sin Tid havde imødeset hans Tilbagekomst, var bleven til lutter Skuffelse; og trods sine velmente Bestræbelser for at forstaa ham, og trods al søsterlig Villighed til at følge ham paa hans underlige Veje, formaaede hun det ikke. Hun følte sig endnu stadig frastødt, ja krænket af hans haardnakkede Vægning ved at forsone sig med det Liv og det Samfund, som han dog baade ved Fødsel og Opdragelse tilhørte. Han havde „intet lært og intet glemt“, som Faderen plejede at sige om ham med en sørgmodig Hovedrysten.

Henne paa Havediget sad Emanuels ældste Datter, den nu sekssaarige Sigrid. Hendes Lokkehoved var gemt i en stor Helgoländerhat; hendes Forklædeskød var fuldt af afplukkede Markblomster. Det ellers saa rastløse og støjende Barn sad saa besynderligt stille og andægtigt, rørte sig ikke af Pletten, skottede blot nu og da hen til Tanten med et listigt Blik.